

"Studium bylo mé splněné přání"

Rozhovor s Miloslavou Žákovou

PhDr. Miloslavu Žákovou, Csc. známe jako hrdou "kupičovačku" a schopnou redaktorku. Letos oslaví neuvěřitelných 89 let! A protože o Kupičovu toho řekla už hodně, mluvily jsme spolu o návratu do Československa.

Vzhledem k tomu, že jsi chodila do školy na Volyni, nebyl tvůj cíl studovat český jazyk příliš ambiciózní? Neměla jsi problémy právě s jazykem?

Odmalička jsem chtěla být učitelkou a na Volyni by se mi to nesplnilo, protože maminka by mě určitě nepustila bydlet mimo domov. Kupičov byl odříznutý a všechno bylo daleko. Nepustila mě ani na školní výlet - tak se o mne bála. Tatínek po demobilizaci zůstal v Čechách, protože měl strach, že by nás Stalin jako úplnou rodinu do Čech nepustil. Věděl, že chci studovat, a tak mě ještě před naším příjezdem přihlásil do gymnázia ve Dvoře Králové n. L. S češtinou jsem problémy neměla, protože jsem v Kupičově chodila na lekce k české učitelce Heleně Altmanové. Trochu se ovšem všechno zadrhlo, protože jsem během cesty do Československa dostala spálu.

Jak probíhaly první dny ve staré vlasti? Spála se tehdy léčila šest týdnů, a tak jsem do školy nastoupila jen na poslední

měsíc, abych se seznámila se spolužáky. Ve třídě jsme byli z Volyně dva. Spolužáci nás přijali velmi vstřícně a 10. června 1952 jsem maturovala s vyznamenáním. Pak jsem pět let studovala na Univerzitě Palackého v Olomouci obor ruština-čeština.

Bylo to poprvé, co jsi opustila Volyň. Jak na tebe nové prostředí zapůsobilo?

Československo bylo velmi moderní. Vzniklo i pár komických situací, například když jsem šla poprvé na záchod (v Kupičově jsme říkali "do záchodu"). Nad mísou jsem chvíli nešťastně stála, pak jsem zatáhla za řetízek, a když se vyvalila voda, nevěděla jsem, jestli se sama zastaví. "Objevila jsem tedy splachovací zařízení", jak jsem o tom napsala do jedné z našich knížek.

Jak jste návrat do staré vlasti prožívali?

Moji rodiče byli rádi, že jsou zase spolu, a velmi rychle se spřátelili s místními sousedy. Pomáhali si při polních pracích, zabíjačkách a tak dál. My děti jsme se zase skamarádily s dětmi v obci i ve škole.

Život v Československu rozběhl na plné obrátky, přesto jak jsi na Volyň v prvních letech vzpomínala?

Slovo redakce

A je to tu! Máme tady jednu malou premiéru, která se týká našeho Zpravodaje. V tomto čísle poprvé byla přizvaná ke spolupráci mladá fotografka - portrétistka. Moje prosba na Věrku směřovala k titulce, která je věnovaná významné osobnosti volyňských Čechů. O focení jsem se nebála, protože jsem měla jistotu, že bude příjemné a výsledek bude stát za to. Aby ne, když se u focení sešla volyňská Češka se třemi potomky rodáků z Volyně... Nemýlila jsem se, přestože jsme začali se zpožděním. Když jsem znovu pročítala rozhovor a nechávala jsem ho "uležet", jak říkám času, kdy nad textem přemýšlím, něco mi došlo. Jedna etapa spolku potažmo volyňáků utichá. Už není znovu možnost psát ty samé knihy, už mezi námi není tolik pamětníků, už ani nežijí bývalí předsedové Sdružení... Ale přichází nová generace, my potomci. Ovládá moderní technologie, zná nová média, umí se propojit s celým světem ... Je to nová šance, jak předat historickou zkušenost a tradici naší komunity? Já myslím, že ano a že snad bude mít tolik síly, trpělivosti a obětavosti jako Slávka a mnozí další, kteří se pravidelně scházeli, vzpomínali, psali. Doufám, že jsme na začátku nové etapy a že si my mladší neuděláme ostudu.

za redakci
Edita Langpaulová

Z regionů ...

Výbor regionu Brno srdečně zve všechny své členy, krajany a přátele na podzimní setkání dne 8. 10. 2021 od 13:00 hodin, do Komunitního centra pro válečné veterány, Dobrovského 27c, Brno Královo pole.

Výbor regionu Šumperk zve členy a přátele regionu na setkání, které se uskuteční dne 18. 9. 2021 ve 13:30 hodin v jídelně bývalého podniku Moravolen Šumperk. Všichni jsou srdečně zváni.

Region Praha plánuje setkání na druhou polovinu tohoto roku. Jsou to dny: 29. září, 27. října, 24. listopadu a 15. prosince. Jako vždy jsou setkání v hotelu Legie ve 13:00 hodin ve 4. patře v zasedací místnosti ČsOL.

Chystá se krajské setkání v Chomutově. SČVP společně s OV ČSBS a ČsOL srdečně zvou na setkání, které se uskuteční společně se setkáním žáků českých mateřských škol na Volyni. Proběhne dne 24. 9. 2021 od 10 hodin v Chomutově, ve Středisku kulturních a knihovnických služeb v ulici Palackého č. 85, ve druhém poschodí (jezdí výtah). Žádáme členy našeho regionu, aby přinesli legitimace za účelem vylepení známek na rok 2022. Příspěvek na občerstvení je 150 Kč.

Výbor regionu Podbořany zve na výroční členskou schůzi, která se bude konat dne 30. září 2021 v malém salónku Národního domu v Podbořanech. Akce začíná v 15 hodin. Zájemci ať se prosím registrují na telefonu 774 594 330 nebo e-mailem na adrese: zpravodajscvp@seznam.cz.

Tradiční posvícenské setkání bude v sobotu dne 25. září 2021 od 10 hodin v zasedací místnosti Koliby Litoměřice.

Vedení prosí všechny členy, aby se po dlouhé době dostavili a průběžně informovali své známé členy a přátele o této akci. Jak bylo schváleno na výroční členské schůzi v červnu, bude možné si již uhradit členský příspěvek ve výši 300 Kč na rok 2022.

Po příjezdu tvoje rodina udržovala styky s volyňskou komunitou?

Náš tatínek s příbuznými se usídlil ve Vlčkovcích u Dvora Králově nad Labem, kde moc volyňáků nežilo. Kromě dopisování s kamarádkami z Kupičova, žijících kolem Podbořan, a občasných návštěv nic nebylo. Teprve v 90. letech bylo nějaké setkání volyňáků v Litoměřicích, a tak jsem se tam vypravila. Jaké bylo mé překvapení, když se kolem mne shluklo plno mých kamarádů a kamarádek. Domluvili jsme se, že společně pojedeme do Kupičova, což jsme udělali, a potom jsme tam byli ještě asi osmkrát. Cestou Václav Kytl navrhl, abychom uspořádali setkání v Krásném Dvoře, kde jsme se pak sešli v hojném počtu ještě aspoň desetkrát.

Vzpomínala jsem jen na české "karamádky", jak se v Kupičově říkalo, a v prvních dobách jsme si dopisovaly a občas se i navštěvovaly. Všechny žily kolem Podbořan. Ale na Volyň jsem nevzpomínala s nostalgií. Studium bylo mé splněné přání a já jsem se mu dost věnovala. Kvůli vzdálenosti perspektiva pro mě na Volyni nebyla, teprve v Čechách jsem si svůj sen mohla splnit.

Co lidé kolem tebe? Zajímali se o naši komunitu, Volyň?

Většinou se zajímali. Hlavně spolužáci byli zvědaví. Nic jsem před nimi netajila, a tak se často divili, jak jsme mohli přežít frontu, evakuaci, úmorné čtrnáctidenní cestování do Československa v "dobyčákách". Čtyři rodiny v jednom, bez teplého jídla, bez sociálního zařízení... Místní lidé nás přijali velice příznivě a my jsme před nimi nic neskrývali.

Podzimní setkání regionu Tachov

se koná v sobotu 4. září 2021 v 11 hod v restauraci Baileys. Kromě občerstvení a tomboly budou připraveny členské známky za 250Kč.

Region Mohelnice svolává na den 11. září setkání členů regionu. Bude od 14 hod jako obvykle v restauraci U Slunka. Budou se vybírat členské příspěvky (někteří mají placeno, ale nemají známky). Je-li to možné, prosíme i na příští rok.

Jsi spoluautorka několika knih o Kupičovu. Jak tyto knihy vznikaly?

Václav Kytl navrhnul, abychom napsali knížku o Kupičovu. Říkala jsem, že si pamatuji jenom válku, a on na to: "Já to otesám šířinou a ty to orašpluješ." Tak jsme se do toho dali a celkem z toho vyšly čtyři knížky. Václav si toho pamatoval hodně, ale "zpovídali" jsme i starší kupičováky. V tom hodně pomohla Mařenka Ryšavá (roz. Šulcová), která zjistila adresy starších kupičováků, a Václav Zápotocký, který byl vystudovaný statistik, a tak posbíral všechny dostupné údaje. O knížku "Kupičov" byl takový zájem, že jsme pořídili i druhé vydání. Ze vzpomínek pamětníků jsme vydali ještě Obrázky z Kupičova a "Z Kupičova do staré vlasti".

A nakonec - mohla bys zavzpomínat na Kupičovský hlasatel?

Kupičovský hlasatel měl být původně jen takový občasník, ale nakonec se mi kolikrát příspěvky nevešly ani na čtyři stránky, a někdy jsme vydali až osm čísel ročně. Pochopitelně to nemohlo trvat věčně, protože pamětníci umírali, a tak pomalu začal "skomírat" i časopis. Ale vydržel skoro deset let. O jeho distribuci se postarali dobrovolníci - v každé obci nebo městě se toho někdo ujal. Já jsem jim posílala balíky a oni se už činili. Fungoval jen díky dobrovolným příspěvkům. Výtisky jsou uloženy v Národním muzeu.

Připravila: Edita Langpaulová, foto: Věra Vernerová

Pieta k 78. výročí vypálení Českého Malína

Reportáž

Je sobota 10. července 2021. Vyhližím, zda-li bude dnešní pietní akce v Novém Malíně přát i sluníčko. Je půl jedenácté a přijíždím na místo. Jak vidím, na počasí máme štěstí. Vše je již připraveno, aby mohlo v 11 hodin začít vzpomínkové setkání pořádané u příležitosti 78. výročí vypálení Českého Malína na Volyni. Tragédie, která svým rozsahem předčila všem známé Lidice nebo Ležáky... Vzpomínková akce je zahájena kladením věnců k památníku, připomínajícímu události ze dne 14. července 1943 v Českém Malíně na Volyni. Starosta obce Nový Malín Mgr. Marek Štencel veřejně přivítal všechny pozůstalé, hosty, přítomné, zejména místopředsedkyni Senátu paní Jitku Seitlovou, poslance Poslanecké sněmovny pana Jiřího Miholu, hejtmana Olomouckého kraje pana Josefa Suchánka, diplomaty konzulátu Ruské federace v Brně paní Sofii Žukovou a pana Vladimíra Jastremski, dále pana Jaroslava Millera, předsedu regionu Šumperk spolku Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Karla Vitáska, předsedu výboru Olomouc Českého svazu bojovníků za svobodu, členku Českého svazu bojovníků za svobodu paní Marii Kantorovou a další hosty. Vážíme si účasti delegací z řady spolků v čele se Sdružením Čechů z Volyně a jejich přátel, Českého svazu bojovníků za svobodu, Vlasteneckého sdružení antifašistů pro Moravu a Slezsko a Klubu českého pohraničí. Dále nesmíme zapomenout na zástupce Sdružení Poláků z Volyně z Wroclavi, zástupce partnerských vypálených obcí – Obec Tršice, vypálený Zákřov. Rovněž zástupce volyňských Čechů z Broumova a z dalších regionů naší republiky. Přítomno bylo i Sdružení dobrovolných hasičů z obce Nový Malín. Starosta Nového Malína dále přivítal zástupce Armády České republiky, ředitele KVV Olomouc plukovníka Vojtěcha Prýgla a dále představitele církve otce Petra Nováka, otce Rafaela Moravského a diakona Tomáše. Především však pan starosta vítal pamětníky a příbuzné obětí z Českého Malína na Volyni, zejména pak ty, kteří v Českém Malíně v té době žili a v osudný den se, díky štěstí a náhodě, zachránili. Byli to naši milí pan Mstislav Pospíšil a paní Libuše Nidetzká. Památku nacistického běsnění jsme všichni společně uctili minutou ticha.

Zaznělo mnoho projevů, jejichž hlavní myšlenkou bylo, že je velice důležité si tyto historické události připomínat a nezapomínat je. Že je podstatné předávat tuto historii mladým lidem, aby se již nikdy v budoucnu nemohly tyto tragédie opakovat. Po projevech následovala státní hymna. Součástí piety byla pravoslavná bohoslužba za zemřelé. Za oběti se pomodlili otec Petr Novák, otec Rafael Moravský a diakon Tomáš.

Po ukončení pietní akce byli všichni přítomní pozváni starostou obce Nový Malín k malému občerstvení, které se konalo přímo v budově Obecního úřadu Nový Malín. Bylo velice příjemné se po roce se všemi opět setkat a zavzpomínat na život na Volyni. Zavzpomínat na rodiče, prarodiče, sourozence a další příbuzné, kteří nás opustili za tragických událostí, a připomínat si co pro nás udělali. Závěrem patří dík starostovi obce Nový Malín Mgr. Marku Štenclovi za výbornou organizaci vzpomínkové akce. Všem za účast děkuje autorka textu.

Text: Libuše Pospíšilová, foto: Václav Kynšt

Konference v Domě armády

SLS, SČVP, ČsOL, ČSBS, VHÚ Praha a Bratislava a Klub potomků pořádají konferenci u příležitosti 76. výročí osvobození Československa 1. čs. armádním sborem. Akce se bude konat ve čtvrtek 30. září 2021 v Konferenčním sále v Domě armády na adrese Vítězné náměstí 4/684, Praha 6. Začátek je od 9 hodin. Prezентovat budou:

PaedDr. Jindřich Marek, VHÚ Praha; Plk.v. v., doc. PhDr. Jozef Bystrický, CSc., VHÚ Bratislava; Mgr. Dagmar Martinková, doktorandka PedF, SČVP, mjr. v. v. PhDr. Stanislav Balík; Roman Štér, Národní archiv; Mgr. Alena Flimelová, Ph.D.; Ing. Milan Kopecký, Mgr. Ondřej Kolář, Ph.D., Slezské zemské muzeum Opava a další.

Srdečně zve za SLS, z.s. Ing. Ludvík Engel

Předání kroniky našich sousedů

V neděli 27. 6. 2021 se v Krnově uskutečnilo velice příjemné setkání. Dala k němu podnět členka SČVP z našeho regionu paní Liduška Čajanová, která je již mnoho let v kontaktu s „Kresowiany“, tedy Poláky, sousedy z Volyně. Důvodem bylo to, že v regionu Głubczyce, kde tato skupina žije, vznikla krásná kronika, ve které se objevují i dějiny volyňských Čechů. Tuto kroniku nám chtěli přátelé z Głubczyc předat již dříve, ale vzhledem k nepříznivé situaci kolem pandemie se mohlo setkání uskutečnit až nyní.

Z Polska přijeli čtyři představitelé vedení panem Edwardem Woloszynem, předsedou Společnosti přátel Lvova a jihovýchodního pohraničí, pobočka v Głubczycích, dále pan Zbigniew Świdziński, kronikář této společnosti, paní Monika Komarnicka, vedoucí městského kulturního centra v Głubczycích, a pan Mateusz Kitka, sub-inspektor odboru propagace na Městském úřadě v Głubczycích. Za náš region se jej zúčastnili paní Liduška Čajanová, manželé Anička a Vašek Vyhliďalovi, paní Libuška Gebauerová a já. Dále za českou stranu přijel i předseda regionu Vyškov pan Standa Sabol, který naše setkání natáčel pro youtube projekt Volyňské kořeny.

Ráno jsme se všichni společně zúčastnili mše v poutním kostele na Cvilíně a po jejím skončení jsme se odebrali do místního hotelu, kde proběhlo oficiální přivítání. Nám byla předána kronika a další knihy z prostředí Volyně a my jsme našim polským přátelům předali Čítanku a drobné dárky. Po společném obědě jsme diskutovali o minulosti našich předků, naší současnosti a také budoucnosti. Setkání proběhlo ve velice přátelské a milé atmosféře a všichni jsme si slíbili, že nebylo poslední.

Text a foto poskytla: Dagmar Dohnálková

Program konference

od 9 hodin prezentace
účastníků
10 hodin - zahájení
10,05 hodin - nástup čestné
stráže, hymny SR a ČR,
uctění památky padlých
10,15 hodin - přivítání
čestných hostů a jejich projevy
10,45 hodin - konferenční
příspěvky
12,30-13,30 hodin - přestávka
na občerstvení
13,30-15,45 hodin
pokračování konference
včetně diskuze
16 hodin - zakončení

Změna programu
vyhrazena

Účastníci před kostelem ve Cvilíně a Edward Woloszyn a Dagmar Dohnálková s knihou.

Setkání v Suchdole nad Odrou

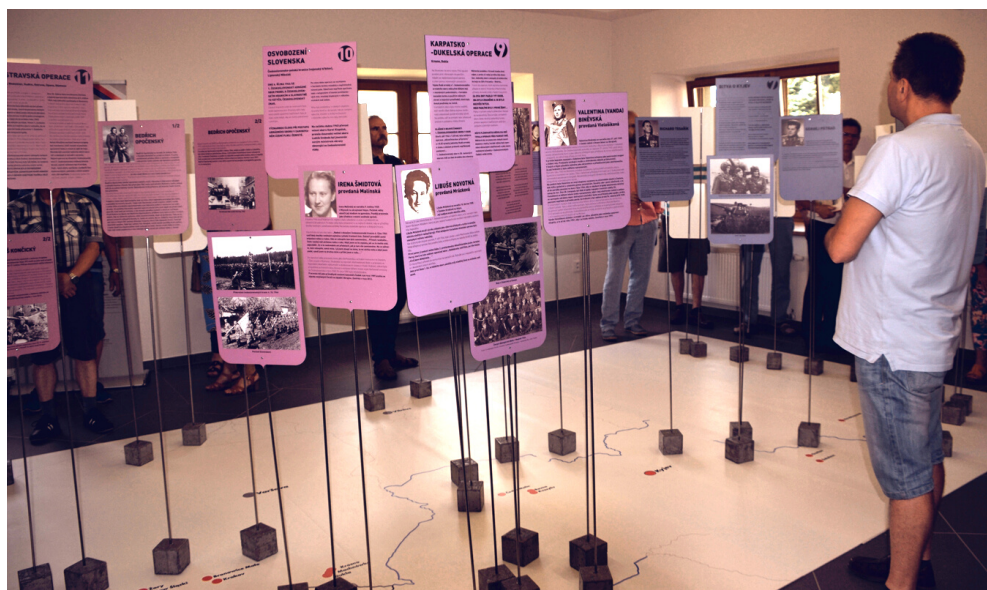
Dovolujeme si vás všechny pozvat na tradiční setkání Volyňáků, jejich přátel a příznivců, které se vloni z důvodu nepříznivé epidemiologické situace nekonalo. Letos se uskuteční 4. 9. 2021 v sále Kulturního domu v Suchdole nad Odrou, na adrese Sportovní 470. Začátek akce je od 10 hodin, prezentace přítomných proběhne od 9 hodin. Při ní se každý musí prokázat buď certifikátem o provedeném očkování, nebo negativním výsledkem testu v souladu s aktuálním Usnesením vlády o koronavirových opatřeních.

Protože se na vás chceme jako vždy svědomitě připravit, prosím o potvrzení vaší účasti do 20. 8. 2021. Nejjednodušší to bude přímo na telefonu 724 100 125 nebo na e-mailu: dohnalkova.d@seznam.cz. Členové SČVP z našeho Moravskoslezského regionu se mohou hlásit u svých důvěrníků. Všechny účastníky prosím o přinesení nějaké drobnosti do tomboly, ale to už určitě znáte. Pokud by někdo potřeboval zajistit ubytování, je to možné přímo v Suchdole nad Odrou v Penzionu Poodří nebo v blízkém Novém Jičíně. I s tímto se na mě můžete obrátit. Věřím, že tentokrát to vyjde a všichni se společně dobře pobavíme. Moc se na vás těšíme, Dagmar Dohnáková, předsedkyně MS regionu

Vernisáž nové výstavy a křest knihy

Dne 25. 6. proběhla v Novém Malíně na Obecním úřadě vernisáž. Byly zde uvedeny dvě výstavy, a to nová "Cestou 1. československého armádního sboru" a starší "Návraty volyňských Čechů". Součástí výstav byl křest nové knihy "Na pozvání cara" historičky a předsedkyně SČVP Dagmar Martinkové. Nová výstava i kniha vznikly pouze z darů a dotací. Nová putovní výstava je více variabilní a dokáže se přizpůsobit každému prostoru. Kniha byla pokřtěna "poctivým" sektem a bylo jí popřáno hodně zdu. Akci si nenechala ujít spousta lidí, přišli se podívat i dva přeživší vypálení Českého Malína pan Mstislav Pospíšil a paní Libuše Nidetzka. Velké díky starostovi Nového Malína Markovi Štenclovi a dalším organizátorům. Výstavy zde byly k vidění do pondělí 2.7.2021.

Foto: poskytla Jana Henemanová

"Návraty volyňských Čechů" na Šumpersku

Putovní výstava "Návraty volyňských Čechů" už cestuje po České republice celých 9 let. Nyní je ke shlédnutí ve Starém Městě pod Sněžníkem díky iniciativě potomka volyňských Čechů Jiřího Gola. I zde se po válce usadilo několik rodin Čechů z Volyně a v neděli také přišli na vernisáž výstavy.

Výstava se zde zabydlela do 20. srpna a každou neděli (v bývalé prodejně) na náměstí ji můžete navštívit a zakoupit i knihy z produkce Sdružení Čechů z Volyně!

Setkání ke 30. výročí "černobylských"

Celostátní setkání k 30. výročí návratu černobylských krajanů do vlasti předků, na které jste srdečně zváni, se uskuteční 2. října v Jaroměři-Josefově, v sále Důstojnické besedy. Záštitu celostátnímu setkání „Plusy a minusy naší reemigrace do staronové vlasti“ udělili: prezident České republiky Miloš Zeman, ministr vnitra ČR Jan Hamáček, hejtmán Královéhradeckého kraje Martin Červíček. Přihlášení na setkání je na webových stránkách:

<https://30vyroci-navratu.cz/>

Zde domov náš II. - Příprava na reemigraci

Pokračování textu z čísla 3/ 2021

Při setkání s panem prezidentem Václavem Havlem v Moskvě jsme měli možnost projednat situaci černobylských krajanů s lidmi z jeho doprovodu, zejména ministrem vnitra ČSSR Richardem Sachrem, signatáři Charty 77 Miroslavem Tylem, poslancem Národního shromáždění ČSSR, a Miroslavem Lehkým z Bratislavy. Z jednání bylo jasné, že přesídlení krajanů do staré vlasti nebude jednoduchá záležitost. Patříčné zákony musí projednat ČSFR, zvláště vlády české a slovenské republiky a v konečné instanci schválit i Parlament ČSFR. Nebylo jasné, jak se k tomu postaví vedení SSSR a Ukrajinské SSR. Čekala nás v tomto směru velká práce.

Informace o setkání s prezidentem Václavem Havlem se objevila v ukrajinských a československých sdělovacích prostředcích. Teď svět se konečně dozvěděl pravdu o českém a slovenském etniku na Ukrajině a o situaci černobylských Čechů.

Zájem krajanů jak uvnitř SSSR a v ČSSR začala prezentovat Kulturně osvětová společnost J. A. Komenského na Ukrajině (ČSKOS). Ústavodární shromáždění této společnosti se konalo v Kyjevě 7. dubna 1990. Byla zvolena Republiková rada a 3 spolupředsedové - doc. Boris Iljuk, CSc., doc. Stanislav Černý, CSc. a Ing. Karel Vasyl. Prvním praktickým krokem československé strany na cestě k reemigraci černobylských krajanů se stala návštěva velvyslance ČSFR Rudolfa Slánského v Malé Zubovščině. O program této návštěvy mě požádal Generální konzulát ČSSR v Kyjevě. Pana velvyslance doprovázel nový generální konzul Stanislav Hynar, konzul Zdeněk Huml a skupina československých novinářů. V průběhu setkání R. Slánského s vedením Republikové rady ČSKOS byly projednány možnosti ozdravných pobytů v Čechách a na Slovensku pro děti z postižené černobylské zóny a otázky urychlení přesídlení krajanů do staré vlasti. O podrobnostech své návštěvy pan velvyslanec informoval vládu ČSFR a sdělovacím prostředkům poskytl rozhovor, v němž vyjádřil své stanovisko vůči černobylským krajanům:

První skupina reemigrantů v obci Rovná na Sokolovsku.

“Pocit národní sounáležitosti nemůžeme vyhradit jen pro bohaté Američany, kteří nám chtějí pomoci. Musíme ho uplatnit i v případě krajanů, kteří se ocitli v nouzi.“ (Černobyl: žiješ a nevíš – Mladá fronta, 24. 4. 1990)

Naše setkání s prezidentem Václavem Havlem v Moskvě a návštěva velvyslance Rudolfa Slánského v Malé Zubovščině přispěly k zahájení široké kampaně v československých sdělovacích prostředcích. Co se týká ozdravných pobytů dětí v ČSFR, tak jako první se ozval už zmíněný Ing. Miroslav Tyl, místopředseda Křesťanské demokratické strany (KDS). Jeho jménem mě telefonicky oslovila PhDr. Věra Kolářská (Douševá) a sdělila, že KDS zve 30 dětí z Malé Zubovštiny na tříměsíční ozdravný pobyt do ČR. Dále ozdravný pobyt pro nejmenší děti spolu s matkami pro 50 osob organizovala v Jizerských horách skupina „Pomoc Volyni“ při Libereckém okresním výboru Československého Červeného kříže vedena Ing. Bohdanou Marvalovou a Janem Olšou. Rekreační dvouměsíční pobyt pro stovky dětí z Žitomířské oblasti na výzvu prezidenta Václava Havla k Československé konfederace odborových svazů nabídla Slovenská odborová škola v Sladkovičovo (Slovensko, okres Galanta). Výprava zmíněných skupin na ozdravné pobyty si vyžádala obrovské organizační úsilí, a to od přípravy cestovních dokumentů po zajištění dopravy. Dobrou práci v tomto směru odvedly naše pobočky ČSKOS v Malé Zubovščině a Malinovce. Do těchto českých vesnic začala přicházet humanitární pomoc s čistými, tj. nekontaminovanými potravinami, kterou organizovaly Výbor dobré vůle Olgy Havlové, sekretariát KDS a občanské sdružení – Centrum humanitární pomoci krajanům.

Vedení Společnosti J. A. Komenského navázalo vztahy se Sdružením Čechů z Volyně a jejích přátel (SČVP), které vzniklo v Československu v červenci 1990. Pomoc černobylským krajanům SČVP považovalo za „jedním z hlavních úkolů“. (Část 3. In: Reemigrace krajanů ze zemí bývalého Sovětského svazu. Jaroměř, 2002, s. 96) U kolébky takové organizaci stál tajemník SČVP Ing. Jiří Hofman. (...) Jako Češi, kteří sami zažili reemigraci, usídlení a adaptaci v historické vlasti, považovali za svoji samozřejmou morální povinnost tyto své zkušenosti předat novým přistěhovalcům, povzbuzovat je a pomoci jim podle svých možností.“ (Jiří Hofman, Úloha Sdružení Čechů z Volyně a jejích přátel při reemigraci černobylských krajanů. In: Reemigrace krajanů ze zemí bývalého Sovětského svazu. Jaroměř, 2002, s. 69). Tajemník SČVP Ing. Jiří Hofman se stal naším dobrým přítelem a poradcem v otázkách přesídlení a osobně se angažoval v přípravě dokumentů pro vládu ČSSR ohledně reemigrace černobylských krajanů. Ve dnech 23. – 27. října do Prahy přiletěla delegace ČSKOS (Boris Iljuk, Viktor Javůrek, Jaroslav Ornst). Naším úkolem bylo informovat o post-černobylské situaci v českých osadách a Ukrajině a určitým způsobem stimulovat vládní a nevládní

instituce, které by mohli urychlit rozhodnutí o přesídlení krajanů. Delegace byla přijata na Úřadě předsednictva federální vlády místopředsdou vlády Jozefem Mikloškem, na Federálním ministerstvu zahraničních věcí, ve federálním parlamentu a parlamentu ČR, Kanceláři prezidenta ČSFR, v Československém ústavu zahraničním, který jako jeden z prvních začal spolupracovat s naším krajským sdružením. Po celý život nám zůstane v paměti přijetí na Výboru dobré vůle Olgy Havlové. V době pobytu naší delegace v Praze se naši českoslovenští příznivci postarali o intenzivní vysvětlovací kampaň o černobylské problematice ve sdělovacích prostředcích. Vyšel například rozsáhlý článek PhDr. Heleny Dluhošové – „Krajané v nebezpečí“, který končil výzvou: „Je potřeba konečně rozhodnout, zda svým krajanům umožníme návrat do vlasti. Téměř dva tisíce lidí na toto rozhodnutí čeká - ale i se vzrůstajícími obavami. Ani pro ně nebylo lehké se rozhodnout, nemají však jinou volbu. Chtějí jen domů. Aby mohli zůstat Čechy.“ (Respekt, 24. 10. – 30. 10. 1990). Konečně republiková a federativní vlády rozhodly. Vláda České republiky svým usnesením ze dne 12. prosince 1990 č. 340 dala souhlas na urychlené přesídlení sovětských občanů českého původu z oblasti postižené černobylskou havárií do ČSFR. Vláda České a Slovenské federativní republiky usnesením ze dne 20. prosince 1990 č. 905 souhlasí s postupným přesídlením rodin sovětských občanů českého a slovenského původu z oblasti Černobylu do ČSFR a jmenuje PhDr. Tomáše Haišmana zmocněncem vlády pro koordinování záležitostí spojených s přestěhováním rodin krajanů z Ukrajiny do ČSFR. Cesta na území historické vlasti byla otevřena. Tyto souhlasy československých vlád byly přímou odpovědí na výzvu Rady ministrů SSSR k OSN o poskytnutí pomoci při likvidaci následků černobylské katastrofy.

Text: Doc. Boris Iljuk, CSc., foto: archiv Vl. Turka (poskytla Ljuba Javůrková)

Leonid Holšvend, mlynář z Volyně

Popis fotky: manželé Holdšvendovi s dcerou

Uprostřed Stráže nad Ohří stojí na potoce jménem Pekelský prastarý mlýn. Zdejší mlýn podle nejstaršího záznamu o převodu mlýna na nového majitele fungoval minimálně od roku 1590.

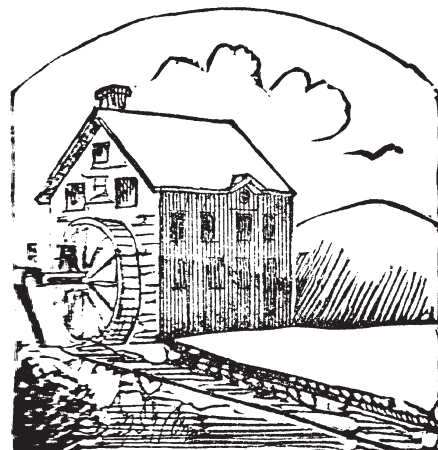
Právě kvůli své poloze se mlýn zachoval prakticky v nezměněné podobě a s veškerým technologickým vybavením. Naprostá většina mlýnů v Sudetech úplně zanikla kvůli umístění mimo obec a ten zbytek přišel o své vybavení odvozem železa do šrotu.

V roce 1947 z Volyně přijeli na tento mlýn manželé Holdšvendovi se svojí dcerou. Oba pocházeli z okresu Dubno. Leonid Jaroslav Holdšvend se narodil v roce 1904 v obci Kostianets (Костянецъ), pak žil v obci Varkoviče a zemřel v

Karlových Varech v roce 1958. Jeho manželka Anna, rozená Kocourková, se narodila v roce 1905 v obci Bocánovka a zemřela v roce 1999 nejspíš v Aši. Pan Holdšvend pracoval během války na dálném východě v potravinářském průmyslu. V roce 1947 po příjezdu do Československa začal provozovat poměrně složitý a rozsáhlý mlýn s pekárnou. Mlýn byl ve třicátých letech minulého století nákladně modernizován a místo dvou vodních kol zde byla osazena Francisova turbína. Do čtyř pater staré mlýnice se naistalovala složitá technologie čištění a mletí obilí včetně devíti výtahů. Mlýn fungoval ještě na začátku padesátých let, kdy byl jeho provoz, stejně jako většiny ostatních mlýnů, násilně zastaven. Záhy pan Holdšvend umírá a ve mlýně zůstává jeho žena s dětmi. Unikátní mlýn jsem zakoupil v roce 2019 a v zájmu jeho zachování jsem jej nechal prohlásit za kulturní památku. Rozhodl jsem se rekonstruovat ho do původní podoby. Snažím se najít informace o jeho mlynářích a pan Holdšvend k nim rozhodně patří.

Prosím proto pamětníky, kteří by mi mohli nějaké informace poskytnout, o kontaktování na mailové adrese jargab@seznam.cz nebo na telefonu 602 623 353. Stránky mlýna, kde se můžete dozvědět více informací jsou na adrese: <https://sites.google.com/auxilien.cz/mlynstraz/>

Text: Ing. Jaroslav Gabriel, redakční úprava: Jaroslav Báča

Dvakrát z regionů

Redakce Zpravodaje pravidelně zpovídá představitele jednotlivých regionů. Ptáme se na tři otázky:

1. Řekněte pár slov o sobě - jakou máte profesi, koníčky a kdy jste se začali zajímat o volyňské Čechy?
2. Odkdy jste ve vedení regionů a s jakým předsevzetím jste do něj vstoupili?
3. Na co jste nejvíce hrdí v práci pro spolek a jaké máte s regionem plány do budoucna?

Anna Mazníková
Region Nymburk

e-mail:

alexomaza@seznam.cz

Tel.: 724 532 440

1. Pocházím z české vesničky Malinovka v Žitomířské oblasti na Ukrajině. V roce 1992 jsme se stěhovali s ostatními, kteří měli české předky, do české vlasti. Tomu předcházela vznik českého spolku Jana Komenského, do kterého jsme se já, moje kolegyně Věra Gabrielová a Marie Gavrylenková aktivně zapojily. Protože jsem učitelka prvního stupně, byla jsem u toho, kdy ve škole vznikly kroužky českého jazyka, kde jsme děti seznamovaly s českými zvyky, tradicemi a tak dál. Dodnes vděčím doc. B. Iljukovi, řediteli školy z Malé Zubovštiny J. Ornstovi, V. Javůrkovi a dalším, kteří požádali tehdejšího prezidenta Václava Havla o náš návrat do vlasti. A co je mým koníčkem? Řadu let pracuji jako učitelka na Základní škole Semice na Nymbursku a práce s dětmi je pro mě víc než profese. Kromě toho cestuji, ráda poznávám životní styly a kulturu jiných zemí a také jsem navštívila většinu hradů a zámků v České republice. Ve volném čase čtu, chodím do divadla, sportuji a pracuji na zahrádce.

2. Se svou rodinou a dalšími rodinami jsme přijeli do Milovic nad Labem. Po příjezdu jsem neváhala a zapojila se do činnosti SČVP regionu Nymburk pod vedením J. Ornsta a později jsem převzala i roli vedoucí regionu. V té době měl region Nymburk 47 členů. Zúčastňovali jsme se setkání, které pořádalo předsednictvo SČVP pod vedením prof. Dufka, kde nám pomáhali přizpůsobit se k životnímu stylu v České republice, sehnat si práci atd. Velké díky patří prof. J. Hofmanovi a J. Malínské.

3. Pamatuji si, jak jsme s kolegyní připravovali s paní učitelkou Annou Pišlovou vystoupení našich dětí na putovní výstavu v Lysé nad Labem, kde děti zpívaly české písničky, vyprávěly básničky a nechyběly ani tradiční tanečky – to byl krásný zážitek. Těch akcí a setkání byla spousta, nezapomenutelné byly společné oslavy Nového roku v Milovicích. Nebo poslední setkání s Mgr. Veronikou Beranskou z Etnologického ústavu AV ČR, kde se naši členové podíleli na receptech léčení bylinkami. Dnes naše řady řídí a region Nymburk nyní eviduje 16 členů sdružení. Za situace s COVID-19 se nemůžeme setkávat tak často jak bychom chtěli. Vídáme se na zahrádkách a důležité věci předáváme na schůzkách.

Pracujeme na propagaci a distribuci knih SČVP, jezdíme na konference a oslavy návratu černobylských v Jaroměři. Podílíme se na přípravách oslav 30. výročí ve spolupráci s Radou černobylských a novodobých reemigrantů. Motivujeme členy regionu k vytváření artefaktů pro výstavu „Tvorba černobylských a novodobých reemigrantů“. Doufám, že tentokrát se nám podaří uspořádat plánovaný výlet na hrad Loket u Karlových Varů.

V neposlední řadě chci říct, že bych napříč pracovní vytížeností měla bych více času věnovat aktivitám ve sdružení a snažit se o rozšíření členské základny, hlavně o mladé lidi. Sama vše nezvládnu a očekávám podporu členu regionů.

1. Pocházím z Malé Zubovštiny na Ukrajině, kde jsem pracovala jako učitelka autistických dětí. Tady v České republice, kde žiju pátým rokem, už asi tři roky pracuji v domě důchodců jako aktivizační sestra. Vymýšlíme pro klienty různé činnosti, například děláme výlety, hrajeme divadlo, hodně si povídáme... Miluji fotografování. Teď během koronaviru jsme s klienty vyšivali kroje, v kterých jsem je pak fotila. To byla moje srdeční záležitost. Jinak jsem potomek volyňských Čechů ze strany maminky i otce. Pocházím z rodiny Novákových a Gabrielových. Do Česka jsme s manželem přišli v roce 2016, jsme tedy třetí vlna reemigrantů.

2. Asi půl roku od mého příjezdu jsem vstoupila do spolku i s dalšími přáteli, reemigranty. Ve spolku nám hodně pomohli, přijmuli nás. Se mnou vzniknul Východočeský region a v jeho vedení jsem proto, že prý z naší komunity nejlíp mluvím česky. To díky svojí babičce Ludmile, která na mě česky hodně mluvila. Chtěli jsme nějak zapojit do života v Česku, být u novinek a přáli jsme si být pohromadě - to byly hlavní důvody vstupu.

3. V září se zúčastníme výročí návratu, dále připravujeme výstavu Tvorba černobylských a novodobých reemigrantů a pak bych vyzdvihla vánoční besídku pro členy regionů (prosinec) a spoluúčast na kulturních akcích Umělecké kolonie Jaroměře, Josefova – podle plánu kolonie. A jestli jsem na něco hrdá? Hrdá jsem hlavně na svého manžela, moc mi pomáhá v práci v domově i ve spolku. Jako malíř má hodně výstav a myslím, že nám dělá dobré jméno.

Valentýna
Bezuglová
Východočeský
region

e-mail:

boltoalex151@gmail.com

Tel.: 774 220 794

Antonín Raška k 10. výročí

Volyňský Čech Antonín Raška patřil ve svých 17 letech mezi nejmladší příslušníky čs. zahraniční armády. I přes své mládí se stal jedním z hrdinů bitvy na Dukle 1944 - a byl vyznamenán Československým válečným křížem.

Narodil se 28. března 1927 v obci Korabliště na Volyni jako nejmladší ze čtyř dětí v rodině Řehoře Mělničuka a Marie Raškové (za svobodna Kracíkové). Rodiče byli zemědělci a žili vcelku poklidný život až do vypuknutí války mezi Sovětským svazem a Německem.

Za okupace se jeho život velmi změnil - roky nejistoty a strachu poznamenaly Antonína Rašku navždy. Nejvíce mu v paměti utkvělo řádění Banderovců, které napřímo zasáhlo i jeho příbuzné. Jeho švagrová sice přežila masakr Banderovců - ti ale vyvraždili její rodinu jen proto, že byla česko-polského původu. Přežila jako batole tím, že s ní Banderovci surově hodili o zed' a mysleli si, že malé dítě zabili - ve skutečnosti přežila a dočkala se pomoci od českých krajanů. Banderovci nejvíce vyvražďovali Poláky a Židy.

Dům manželky pana Rašky byl v Korablišti za války třikrát vypálen, i když to s největší pravděpodobností udělali Němci. V době osvobození Volyně v roce 1944 bylo Antonínu Raškovi 17 let. Po osvobození se dobrovolně přihlásil

do československé zahraniční armády. Absolvoval spojovací výcvik včetně kurzu pro telefonisty a jako příslušník spojovacího praporu 1. čs. armádního sboru v SSSR se zúčastnil bojů na Dukle. Tam se mu společně se spolubojovníkem podařilo zajmout skupinu německých vojáků. Za tento čin byl později vyznamenán Československým válečným křížem 1939.

Konec války ho zastihl v hodnosti svobodníka. Vrátil se na Volyň a v roce 1947 reemigroval i s rodiči a babičkou do Československa. Všichni se usadili v Krajkové na Sokolovsku, kde získali po odsunutých Němcích zemědělskou usedlost. Antonín pak po válce pracoval jako horník v uhelných dolech a po dodělání středoškolského vzdělání byl i vedoucím farmy.

Aktivně se angažoval v různých spolcích, byl vášnivým včelařem a chovatelem zvířat. Za svůj život několikrát změnil bydliště, vždy pouze v rámci Sokolovska, které mu po válce přirostlo k srdci. Nejdříve bydlel v Krajkové, později na statku v Hřebenech a nakonec v Josefově.

Antonín Raška zemřel přesně před 10 lety v červnu 2011. U příležitosti tohoto výročí bych mu rád věnoval tuto připomínku. Čest jeho památce!

Text: Jiří Klůč, foto: archiv autora

Hrdá Volyň Esej

Volyň přivítala nové osídlence, česky mluvící vším možným, hlavně dřinou a vlčím vytím. Zem voněla úrodnou vůní a těšila se na pracovitost nových hospodářů. Roky trvala námaha trpělivého snažení a úmorného odříkání s pomocí boží. Dřině nebylo konce, přesto, jakoby zázrakem na poli zlátko obilí a klasy těžkly pod hojností zrna. Voněly chmelnice, kvetla vojtěška se záplavou včel a brambory byly žluťoučké jako máslo. Všude byly jabloně, višně, krásné stromy ořešáků, hrušně, šťavnatě švestky a medonosné lípy. Dlouhé roky trvalo než lidé na Volyni začali klidněji usínat a vstávat, žít v určitém řádu. Kdy nastával čas podvečerů poklizení a krmení ve chlévech, prostě všeho živoucího na dvorech, hemžení nedočkavé dětské drobotiny. Až se poklidilo, usedalo se kouřící míse s bramborami na loupáčku s čerstvě nadojeným mlékem. Panečku to byla dobrota, někde se k tomu dával rozdělaný tvaroh. Večer pak lidé usínali s poděkováním s modlitbou a prosbou k Bohu. Volyň - země nadějí, lásky, pokory a úcty. Neplýtváno se ničím, ani chlebem, ani láskou. Tvořily se spolky, četlo se česky, mluvilo a v teplých podvečerech bylo slyšet chasu, když se sešla po práci, jak zpívá české písničky, které zněly lahodně a malebně. Češství mělo zdravé jádro, žádné autoritářství, ženy byly krásné a muži byli rozšafní, děti zdravé. Všechno se mělo k božímu světu. Volyňáci neznali osobní pohodlí, tím právě neztráceli svou přirozenost a prostou moudrost. Pýchu považovali za hloupou a nebezpečnou. Byli to lidé víry a času. Proto se říkávalo "všeho do času". A tatínek s maminkou říkávaly každý dobrý skutek krásně tvou tvář. Každý večer jsme se jako děti s rodiči těšili před spaním políbením a pomodlením. Ráno, když tatínek odcházel do práce, políbil maminku, nám to připadalo tak krásné, že se k sobě umí hezky chovat! V tu chvíli bylo všechno tak jiné, uctivé. Asi i proto jak prožili to těžké ve válce, po ní také. Víra a důvěra byla nade vše. Jednou mi jeden pán řekl, že také pomáhal volyňákům se stěhováním, když přišli do Československa, říkal, tolik krásných žen a šikovných chlapů pohromadě už nikdy neuvidím. To byla doslova přehlídka krásy a šikovnosti. Všechna čest! Potěšilo mě to a pohládilo po duši. Pořád se ještě málo o těchto statečných lidech ví. Jak jedli zdravě, jaký měli důvtipný humor, jak uměli vyprávět, zpívat, tančit, jací byli muzikanti, jak uměli dít až do úmoru, léčit, bojovat. Jak uměli čelit posměchu, ústrkům a různé kritice zdejších lidí i nepřízni osudu. A jak také uměli mlčet! Nikomu nic nevnucovali. To, co prožili, nechávali na pánu Bohu, ne nikdy lidskému úsudku, své kořeny nezahladili.

S velkou úctou k těmto lidem napsala Vlasta Niebauerová, roz. Čurdová

Osudová setkání

Zamyšlení

Současná "Covidová" éra podněcuje myšlení o harmonii rozumu a těla, která je důležitá pro udržení zdraví. Moje zážitky 93letého starce mě vybízejí, abych je nějak virtuálně předal k využití jinými. Některé příběhy jsem zveřejňoval v našich volyňských publikacích. Tři jiné uvádím dnes.

První souvisí s osudovým rodinným tajemstvím při rodovém-dědičném genu. Dědeček z otcovy strany se vyučil obuvníkem a pocházel z chudší rodiny. Babička naopak z rodiny bohatší. Dříve se sňatek dětí určoval, respektive ovlivňoval rodiči. Babička místo požehnání sňatku vyslechla prý matčin nesouhlas rčením "ať se ti nevyvedou chlapi". Tajemná je pak skutečnost, že toto rčení se vyplnilo. Z jedenácti dětí bylo 7 chlapců a 4 dívky. Děvčata žila zdravě dožívajíc se vysokého věku. Chlapci (kromě dvou zemřelých hned po porodu), umírali postupně na tehdy nevléčitelnou tuberkulózu v mladším věku. Pouze syn Vojtěch, můj strýc, při usilovné domácí léčbě zemřel až v Čechách ve věku 72 let. Rodový gen zasáhl také mého otce a moji sestřičku. Při posledním loučení s otcem v jeho jednačtyřiceti letech zaslechl jsem zaslechl z hovoru sousedů na mou adresu: "Příště vyprovodíme toho chlapečka". Dětská soustava mozek tělo zareagovala a vytvořila tvrdou až zarputilou povahu na celý můj život. Dodnes se neumím nahlas zasmát ani uronit slzu. Teprve v Masarykově ústavu proti TBC v Karlových Varech jsem dostal výsledek rentgenu. Četl jsem: "Kalcifikace pravého plicního pole o velikosti hrachu." TBC se nedostavila po celý život. Které tajemství, osud, Anděl strážný sehráli roli?? Další příklad je přímo z války. Zvrat války u Stalingradu na podzim 1942 je někdy nazýván Stalingradským zázrakem. Velkou roli sehrálo tehdy počasí, které Němce zaskočilo. Ústup Wehrmachtu jsme zažili také v naší odlehlé obci Buderáž. Obcí projížděly zdecimované nepřátelské maďarské jednotky, které opouštěly Stalingrad. Zrána 14. 3. 1943 je ostřelovali odněkud z pozadí, nečekaně několika výstřely povstalci. Nešlo o vojenský střet. Partyzáni hladce odešli přes osadu Svatá do blízkého lesa. Velkým utrpením to však odnesli lidé v přilehlé části obce. Toto je popsáno v knize Volyňští Češi v 1. a 2. odboji. Maďarští vojáci rabovali, zapalovali domy, sváděli do houfu místní lidi. Držel jsem matku za ruku, modlili jsme se očekávali smrt. Kulomety byly na nás namířeny. Došlo však k tajemné změně. K našemu houfu, který byl otočen vojáky, dorazil velitel na bílém koni. Ukázal rukou na mě, abych vystoupil. Mluvil slovensky. Předpokládal zřejmě, že patnáctiletý výrostek bude věrohodný. Řekl jsem, že jsme zde sami Češi a partyzány banderovce neznáme. Velitel pak zavelel a my byli propuštěni. Vojáci nám legračně naznačovali, abychom běželi hasit, co ještě neshořelo. V osadě Svatá přitom byli už mrtví a zaživa upálení... Osudové tajemství bylo zřejmě v tom, že velitel byl Slovák, asi maďarského původu. Z historie víme, že Slováci sloužili pro Wehrmacht pouze v týlových pomocných službách. Zapůsobil zase Anděl strážný?

Třetí příběh byl nejdramatičtější v mém životě. Po události ze dne 13. 4. 1943 osamělá matka nabídla pomoc soused z vedlejší ryze ukrajinské vesnice Sujmy. Fronta byla už daleko na západ. Němci ještě vládli, ale omezeně. Venkov, zejména v noci, ovládali Banderovci. Život v ukrajinské obci, kde jsme nově žili, byl napjatý. Otčím kurážně zapíjel nebezpečí kořalkou, matka usilovala o sousedské přátelství, já jsem spal na půdě se sekerou při těle. Při průchodu frontu na jaře 1944 zastavila se u nás v uniformě majora moje třídní učitelka z prvních Sovětů. Doporučila mi a zařídila, abych pokračoval ve škole hned, ještě před školním rokem. Odešel jsem tedy do okresního města Mizoč. Připravoval jsem se na školu, tehdy sovětskou, a navíc jsem dělal brigády. Domů jsem nesměl. V očích sousedů Banderovců jsem byl zrádce. Nastala však dramatická chvíle. Matka onemocněla těžkým tyfem. Otčím se dvěma dětmi odešel preventivně k příbuzným. Umírající matku jsem přijel ošetřovat já. V té opuštěnosti mě přišli navštívit mladí Banderovci. Byli čtyři, měli pušky a jeden z nich byl mým sousedem. Popíjeli kořalkou na kuráž, vyhrožovali... Po čtyřech hodinách o půlnoci mě "poučili" a odešli. Tajemství osudu? Který Anděl zapůsobil, že jsem zůstal naživu?

Příběhy, kdy smrt čouhala z rukávu jsme za války zažili mnoho. Patřily k nim mnohé spojené s hnutím banderovců. Krátce dodávám, že také zde jsou věci k přemýšlení. Vzpomeňme na pravdivosti hesla "uvažovat". Historiky nemusím poučovat. Jen jim přejme, aby i ve světě globalizace mohli psát objektivně. Ani zde nechybí tajemství.

Text: Josef Kindl

Zvon z České Janovky navždy zvoní v Rusíně

Dne 28. 5. 2021 se konal v hrozovském kostele pohřeb pana Josefa Hudrika, nar. 6. srpna roku 1931 v České Janovce na Volyni. Jeho rodina zanechala v obci na Osoblažsku trvalou památku. Vzpomeňme si na některou z nich...

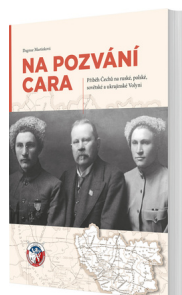
V České Janovce (pomezí újezdu Rovna a Dubna), na křižovatce směrem na Špakov, Novošulky a Hrušvici stála dřevěná zvonička, na které se každodenně zvonilo tzv. „klekání“, které vyzývalo místní obyvatele k modlitbě. Kromě toho se zde vždy v květnu konaly májové pobožnosti ke cti Panny Marie. Zvonička byla zhotovena z přírodního materiálu a na „dvojáku“ (stromové vidlici) byla umístěna stříška. Josef Hudrik vyprávěl, že jeho děda Ondřej Hudrik byl zvoníkem na této zvoničce a se svou ženou Annou chodili pravidelně zvonit.

Když se v roce 1947 čeští obyvatelé rozhodli z České Janovky vystěhovat, Ondřej a Anna Hudrikovi přivezli zvon do Čech. Až do roku 1993 odpočíval ve stodole u Hudrikových v Rusíně na Osoblažsku. Teprve až když byla v Rusíně ve spolupráci s bývalými rodáky, žijícími dnes v Německu, postavena a roku 1993 vysvěcena nová kaple – Kaple smíření, věnoval jeho syn Josef tento zvon do věže znovuobnoveného kostelíka, stojícího na kopci nad vesnicí. Od roku 2005 odbíjí tento volyňský zvon z České Janovky každou celou hodinu a jeho příjemný tón se nese naší krajinou.

Text: Ludmila Čajanová

Kde koupit knihy

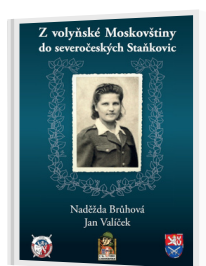
K dostání jsou čerstvé tituly, které vydalo SČVP, nebo na nich sdružení spolupracovalo. Jak je získat? Napište objednávku a svoji adresu na **e-mail: ekonom.scvp@seznam.cz** a knihy Vám budou zaslány na dobírku. Distributoři knih jednotlivých regionů můžou poslat hromadnou objednávku a poštovné bude tak výhodnější.

Na pozvání cara - 359 Kč

Marie Ljalková a Vanda Biněvská
Československé legendy
s odstřelovačskou puškou - 247 Kč

Z volyňské Moskovštiny
do severočeských Staňkovic - 69 Kč

Čítanka (nejen)
pro volyňské Čechy - 280 Kč

Príspevky na tisk ke dni 31. 7. 2021

Region ŽATEC

Mašková Vlasta 250 Kč,
Ing. Kloboučník Stanislav 300 Kč

Region CHOMUTOV

Helebrant Miloš 300 Kč, Fiala Jindřich
200 Kč, Sochorová Jana 100 Kč

Region LITOMĚŘICE

Bohatec Jiří 200 Kč, Dvořáková Miluše
200 Kč, Grindlerová Stanislava 300 Kč,
Halamová Ludmila 200 Kč, Knob
Rostislav 300 Kč, Kodešová Jaroslava
200 Kč, Malimánková Alena 500 Kč,
Prošek Mikuláš 300 Kč, Riedl Karel 200
Kč, Řídelová Olga 150 Kč, Vacková
Jiřina 220 Kč, Albrechtová Věra 150
Kč, Hendrych Jiří 500 Kč, Šebesta
Vlastimil 365 Kč

Region PODBŮŘANY

Dolejšková Iva 500 Kč, Čonková Marie
500 Kč

Region BRNO

Oldřich Maťátko 500 Kč

Bez regionu - Martinková Marie 500
Kč, Rebicer Jevgenia 400 Kč

Gratulujeme!

Region BRNO

V srpnu oslavuje 87 let paní **Alžběta Bezděková**, rozená Janečková z Teremna, nyní Brno, 83 let paní **Milada Jedličková** rozená Průšková z Podcurkova, nyní Svitavy. V září oslaví 81 let pan **Václav Svatuška** z Vilhelmovky, nyní Olbramovice. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu do dalších let.

Region PODBŮŘANY

V srpnu a září slaví 85 let paní **Marie Krejčová** z Buderáže, nyní Sirem, 80 let **Křížková Stanislava** ze Strojetic, 92 let slaví **Josef Sahulka** ze Zálesí, dnes Soběchleby, 60 let **Květoslava Stieberová** z Blova u Kadaně, 81 let slaví **Lydie Valentová** roz. Fuksová z Ulbárova, nyní Podbořany a 82. narozeniny slaví pan **Miroslav Šturma** z Buršovky, nyní Podbořany.

Jmenovaným oslavencům i těm, kteří se sem nevešli, srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví a štěstí.

Region OLOMOUC

V září oslaví 88 let pan **Zdeněk Zapletal** z Hněvotína u Olomouce, 86 let pan **Václav Albrecht** také z Hněvotína u Olomouce. Naším členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V srpnu slaví narozeniny pan **Ing. Jaroslav Holý**, nar. Niva Hlubinská, bytem Nový Jičín – 84 let; pan **Vladimír Kočina**, nar. Michalovka, bytem Nový Jičín - 85 let.

V září slaví pan **Alois Zwesper**, nar. Šumperk, bytem Fulnek – Vlčovice – 50 let; paní **Zdeňka Šreková** roz. Vaněčková, nar. Omelany, bytem Fulnek – 80 let; pan **Vladimír Borovský**, nar. Volkov, bytem Kostelec Fulnek 81 let; pan **Stanislav Kopecký**, nar. Janovka, bytem Hladké Životice – 85 let; pan **Vladimír Jeřábek**, nar. Zborov, bytem Kunín – 87 let; paní **Nina Stehlíková**, nar. Hončarka, bytem Šenov u Nového Jičína – 89 let; pan **Jiří Kabát**, nar. Martinovka, bytem Bílovec – 89 let; paní **Emilie Najmonová-Javůrková**, nar. Hubín český, bytem Suchdol nad Odrou - 90 let; paní **Emilie Machovská-Fofová**, nar. Lipjany, bytem Fulnek - 94 let.

Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region ŽATEC

V srpnu oslaví 82 let p. **Nila Hordějčuková** z Novokrajeva, nyní Chlumec, 95 let p. **Marie Kočková** z Ulbárova, nyní Žatec, 91 let p. **Marie Potužáková** z Volkova, nyní Louny, 91 let p. **Nina Smrčková** z Volkova, nyní Žatec, 75 let p. **Marie Brdková** ze Sofievky, nyní Postoloprty, 96 let p. **Naděžda Brůhová** z Novin Českých, nyní Staňkovice, 84 let p. **Jaroslava Kahounová** z Huště, nyní Vilice, 81 let p. **Naděžda Mižigárová** z Volkova, nyní Rakovník, 88 let p. **Alexandr Olmer** z Moškova, nyní Třemošná, 87 let p. **Vlasta Ransdorfová** ze Zálesí, nyní Kolečovice. Přejeme hodně zdraví a štěstí do dalších let.

Region CHOMUTOV

V srpnu oslaví 87 let pan **Hovorka Jan** z České Hulče, nyní Žatec, 84 let paní **Hradecká Milena** roz. Bajarová z Rovna, nyní Chomutov, 70 let pan **Mgr. Lišťanmský Jiří** z Meziboří, 70 let paní **Malhausová Jana** ze Chban, 100 let paní **Michajlovičová Marie** z Kupičova, nyní Kadaň, 88 let paní **Rosendorfová Ludmila** z Chomutova, 75 let paní **Šatrová Miloslava** roz. Sítařová z Chomutova, 98 let paní **Tomášková Nora** ze Zdobunova, nyní Jirkov.

V září oslaví 80 let pan **MvDr. Helebrant Miloš** z Volkova, nyní Chomutov, 93 let paní **Chloupková Anna** z Šerže Chelm, nyní Chomutov, 88 let paní **Koubková Marie** roz. Bajarová z Křemence, nyní Místo, 83 let paní **Kosková Vlasta** roz. Pěničková z Omelanštiny, nyní Chomutov.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region PRAHA

V srpnu oslaví 93 let **Ing. Josef Kindl** z Buderáže, nyní Praha, 84 let **Ing. Antonín Janata** z Brandýsa n./Labem, nyní Roztoky u Prahy.

V září oslaví 97 let **Ing. Miloslav Masopust** Straklov Č., nyní Praha, 92 let **Věra Holubeva** z Umán, nyní Praha, 89 let **Marie Cuhrová** z Michalovky, nyní Praha, 89 let **Emilie Doleželová** z Bojarky, nyní Praha, 88 let **Jiřina Focherová** z Mírotína, nyní Praha, 88 let **Anna Maroušová** ze Zdobunova, nyní Praha, 87 let **Miroslava Kuběnková** z Luck, nyní Praha, 86 let **Antonie Kramná** z Novokrajeva, nyní Praha, 82 let **Emilie Vacková** z Podhájce, nyní Praha, 81 let **Ing. Václav Vohralík** z Lipin, nyní Mutějovice, 35 let **Roman Štěr** z Jeseníka, nyní Praha.

Jubilantům přejeme do dalších let životní pohodu a pevné zdraví.

Region ŠUMPERK

V srpnu 2021 oslaví 83 let **Jiří Klaban** z Velkých Losin, 82 let **Eliška Krobotová** z Rapotína, 62 let **Eugenie Rebicer** z Libiny, 83 let **Jiřina Nétková** ze Šumperka, 60 let **Josef Tengler** z Loučné nad Desnou. V září 2021 oslaví 84 let **Remigius Haken** ze Sobotína, 84 let **Antonie Kinštová** z Nového Malína, 88 let **Libuše Nidetzká** z Nového Malína, 65 let **Tamara Štěpánková** ze Šumperka, 78 let **Alena Trčková** z Vikýřovic, 72 let **Eliška Vašková** z Libiny. Všem oslavencům srdečně blahopřejeme.

Region MOHELNICE

V srpnu oslaví 93. narozeniny **Linhartová Anna** z Hrušvic, bytem Mohelnice, 86 roků **Minářová Emilie** z Omelan, nyní Rudoltice, 86 roků **Klusáková Ludmila** z Chomouta, nyní Půlpecen.

V září oslaví 96. narozeniny **Ludvík Jaroslav** z Bakovce, t.č. Úsov a 80. narozeniny **Macháčková Zdenka**, bytem Libivá.

Všem jubilantům přejeme pevné zdraví.

Region CHEB

V červenci oslaví 89. narozeniny paní **Tamara Halasová** roz. Postlová z Okolku, nyní Františkovy Lázně. V srpnu oslaví 89. narozeniny pan **Rostislav Kozák** ze Sofievky, nyní Cheb a 85 let paní **Libuše Pancířová** z Volkova, nyní Vojtanov. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region NYMBURK

V srpnu slaví 83 let **Koníčková Emilie** z Milovic, 87 let **Koníčková Marie** z Milovic a 93 let **Ludmila Černá** z Milovic. Srdečně gratulujeme a přejeme hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region DOMAŽLICE

V září oslaví 83 let paní Slavěna Bejvlová z Horšovského Týna a 70 let paní Miloslava Chocholatá také z Horšovského Týna. Přejeme mnoho štěstí, zdraví a životní pohody.

Region TACHOV

V srpnu oslaví narozeniny - 80 let paní **Anna Sýkorová** z Antonovky, nyní z Tachova, a 74 let pan **Václav Valeš** z Olšanky a nyní z Tachova.

V září oslaví narozeniny - 75 let paní **Marie Librová** z Olšanky, nyní z Tachova a 71 let pan **Václav Novohradský** z Antonovky, nyní z Tachova. Všem jmenovaným jubilantům, přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a rodinnou pohodu.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Region Žatec

Dne 17.6.2021 zemřela ve věku 85 let paní **Marie Šimková**, rozená Koubková ze Zavidova, naposledy v Domově seniorů v Rudné u Prahy. Upřímnou soustrast rodině za region Žatec projevuje Slávka Černá.

Region Chomutov

Navždy odešla paní **Věra Dvořáková** rozená Větrovcová ze Zdobunova ve věku nedožitých 93 let. Naposledy žila v Chomutově. Upřímnou soustrast za region Chomutov vyjadřuje Jar. Báča.

Moravskoslezský region

V měsíci červnu odešla dlouholetá členka našeho Sdružení od roku 2003 paní **Helena Vegrachtová** roz. Průšková z Hrozové ve věku 88 let. Upřímnou soustrast za region projevují Dagmar Dohnálková a Jana Hiršová.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Rožtylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonoma: ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkuje.

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 4/2021. Šéfredaktorka: E. Langpaulová. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Pokud není uvedeno jinak, fotografie pocházejí z fotobanky Canva.com. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz nebo na E. Šebesta Langpaulová, Mukoděly 54, Vroutek, 441 01. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 5/2021 je 26. 9. 2021. Www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 11. srpna 2021.